

Poznań, 17.11.2020

Stowarzyszenie ODPADY-HELP
ul. Słowackiego 38a/15
60-825 Poznań

Przewodniczący Zespołu Roboczego ds. Recyklingu i Gospodarki Odpadami
Biuro Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców
ul. Wilcza 46 | 00-679 Warszawa

Szanowny Panie Przewodniczący,

w nawiązaniu do posiedzenia Zespołu Roboczego ds. Recyklingu i Gospodarki Odpadami z dnia 28.10.2020 r. zwracam się z prośbą o zainicjowanie wspólnego (w ramach Zespołu) wypracowania postulatów dotyczących najpilniejszych zmian w przepisach. Miałyby one na celu zniesienie największych ograniczeń i utrudnień formalnych, utrudniających w sposób istotny działalność przedsiębiorstw z branży gospodarki odpadami. Poniżej proponujemy 20 postulatów ze strony Stowarzyszenia Odpady-Help, które są efektem wielomiesięcznych rozmów i konsultacji z przedsiębiorcami z branży.

1. Uchylenie art. 46 ust. 1f w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach:

1f. Właściwy organ odmawia wydania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów, w przypadku gdy na terenie, którego wniosek dotyczy, nie ma instalacji, obiektu budowlanego lub jego części, wskazanych we wniosku, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lub 2.

Powyższy zapis w praktyce odstrasza przedsiębiorców przed inwestycjami w nowe instalacje do przetwarzania odpadów, co jest obecnie priorytetem w celu osiągnięcia coraz wyższych wymaganych poziomów recyklingu. Koszt profesjonalnych urządzeń do recyklingu odpadów jest liczony w milionach złotych. Powyższy zapis powoduje zbyt duże ryzyko inwestycyjne, ponieważ w obecnym stanie prawnym inwestor nie ma żadnej gwarancji otrzymania decyzji, chociażby z uwagi na obowiązek otrzymania wiążących postanowień przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, po etapie budowy/montażu instalacji. Obligatoryjny zakup urządzeń przed wydaniem decyzji to blokada inwestycyjna. Proponujemy, aby dodać w ustawie zapis zezwalający na uruchomienie instalacji (w tym nabycie urządzeń) w ciągu 2 lat od momentu wydania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów.

2. Zmiana definicji ścieku przemysłowego z miejsc magazynowania odpadów.

Przedsiębiorcy z branży gospodarki odpadami ponoszą obecnie duże koszty związane z zagospodarowaniem ścieku przemysłowego z miejsc magazynowania odpadów. Często charakter ww. ścieku jest tożsamy z wodami odpadowymi. Definicja ścieku ujęta w ustawie Prawo wodne jest zbyt restrykcyjna. Zgodnie z art. 16 pkt 61c ustawy z 20 lipca 2017 r. Prawo wodne – wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane odpady wydobywcze niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, **miejsc magazynowania**, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania **odpadów**, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne **stanowią ściek**. Co istotne, definicja nie wskazuje rodzajów czy grup odpadów, co powoduje, że odcieki z magazynowania **gruzu betonowego, odpadów drewna, makulatury, ziemi, opon czy tworzyw sztucznych niezanieczyszczonych substancjami niebezpiecznymi zawsze będą stanowiły ściek**. Z kolei ściek powstający w związku z prowadzoną przez zakład działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową, jest kwalifikowany jako **ściek przemysłowy** [art. 16 pkt 64 ww. ustawy].

Postulujemy, aby zmienić definicję w Prawie Wodnym, w której słowo odpady zostanie zastąpione słowem odpady niebezpieczne.

W obecnej sytuacji prawnej, wody opadowe mające kontakt z odpadami, nie mogą być wprowadzone - tak jak np. wody opadowe z placów magazynowych składow budowlanych, hurtowni, parkingów itp. - do gruntu po przejściu przez separator substancji ropopochodnych, tylko muszą zostać skierowane do oczyszczalni ścieków poprzez podłączenie się do kanalizacji, albo poprzez zbieranie do zbiornika bezodpływowego i regularne wywożenie do oczyszczalni ścieków.

Powyższe ograniczenie wydaje się nieprzemysłane, ponieważ u przedsiębiorcy posiadającego plac magazynowy z oponami, materiałami budowlanymi, nie powstaje ściek przemysłowy, natomiast analogiczne magazynowanie takich samych materiałów u przedsiębiorcy z branży gospodarki odpadami, wiąże się z powstaniem ścieku przemysłowego. Ww. ścieki nie mogą być wprowadzane do kanalizacji deszczowej, ponieważ jest zakaz wprowadzania ścieków przemysłowych do kanalizacji deszczowej. W większości przypadków charakter takiego „ścieku” nie różni się od charakteru wód opadowych ze zwykłych placów magazynowych. Dla bezpieczeństwa wodno-gruntowego nie ma znaczenia czy woda opadowa ma kontakt z oponami nowymi, czy z oponami zużytymi, zaklasyfikowanymi jako odpad. Przedsiębiorcy z branży gospodarki odpadami poprzez nieprzemysłaną definicję zostali zmuszeni, aby „ścieki przemysłowe” o charakterze zwykłej „deszczówki” zbierać (co jest kosztownym przedsięwzięciem) i wywozić na oczyszczalnię ścieków, ponosząc regularne koszty ich zagospodarowania. Dodatkowo, w konsekwencji zostali formalnie obciążeni obowiązkiem uzyskania pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych innego podmiotu.

3. Zastąpienie postanowień, o których mowa w art. 41a ust 3 i 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, które wydaje wojewódzki inspektor ochrony środowiska oraz komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej – na opinie, od których będzie możliwość odwołania.

Powyższy zapis w praktyce jest zbyt dużym obciążeniem z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej oraz czynnikiem zniechęcającym do inwestycji w branży gospodarki odpadami. Na postanowienia, o których mowa w **art. 41a ust 3 i 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach**, nie przysługuje odwołanie. Błąd lub zła intencja urzędnika kontrolującego wiąże się jednoznacznie z odmową wydania zezwolenia dla przedsiębiorcy, który na potrzeby kontroli musi całkowicie zakończyć inwestycję, gdyż zgodnie z zapisami w art. 41a ust 4 i 4a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w przypadku postanowienia negatywnie opiniującego spełnienie wymagań, właściwy organ odmawia wydania zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytwarzanie odpadów, uwzględniającego zbieranie lub przetwarzanie odpadów.

4. Uchylenie ust. 6 w art. 41a dotyczącego obligatoryjnej kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej w przypadku zmiany już wydanego zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytwarzanie odpadów, uwzględniającego zbieranie lub przetwarzanie odpadów.

Funkcjonujące już zakłady zagospodarowania odpadów są dość często kontrolowane i powyższy zapis jest nadmiernym obciążeniem dla przedsiębiorców, ponieważ procedura uzyskania zmiany decyzji znacznie się wydłuża w czasie. Dodatkowo, powyższa regulacja nadmiernie obciąża stronę administracji publicznej, nakazując powtórna kontrolę u przedsiębiorcy, którego już znają z uwagi na przeprowadzenie takiej samej kontroli podczas wydawania pierwotnej decyzji. Zgodnie z przepisami, wojewódzki inspektor ochrony środowiska oraz komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej mogą w każdej chwili przeprowadzić kontrolę zakładu jeśli uznają to za konieczne.

5. Wydłużenie czasów magazynowania do 3 lat:

- dla odpadów palnych, oraz
- dla odpadów niebezpiecznych w ilości do 1 Mg/rok.

Skrócenie czasów magazynowania do jednego roku dla ww. odpadów jest sporym obciążeniem dla firm, z uwagi na logistykę. Wymusza to w praktyce transportowanie małych partii odpadów, co jest nieuzasadnione ekonomicznie i ma negatywny wpływ na ochronę środowiska.

6. Zmniejszenie kwot zabezpieczenia roszczeń.

Postulujemy, aby obniżyć kwoty zabezpieczenia roszczeń, w szczególności dla odpadów niebezpiecznych. Dla przedsiębiorców z branży gospodarki odpadami uzyskanie gwarancji bankowej, polisy ubezpieczeniowej czy wpłata depozytu, często jest nieosiągalne. Kwoty zabezpieczenia roszczeń przy niewielkiej skali działalności często sięgają milionów złotych. Dla przykładu, wysokość zabezpieczenia roszczeń dla magazynu odpadów niebezpiecznych o kubaturze 50m x 50m x 3m (przy standardowym założeniu gęstości- 1Mg/m³) wynosi ponad 11 mln zł. W związku z powyższym, znaczna część firm zrezygnowała ze zbierania odpadów niebezpiecznych i dochodzi do sytuacji, że w pewnych lokalizacjach nie ma firm, które mogłyby legalnie odebrać odpady niebezpieczne z zakładów produkcyjnych. W konsekwencji – jak już widać na rynku – cena zagospodarowania odpadów niebezpiecznych sięga kilku tysięcy złotych za tonę, co związane jest z kosztem dostosowania się przedsiębiorców do wymogów prawnych. Przy takich cenach odbioru odpadów, w konsekwencji coraz większy strumień odpadów niebezpiecznych będzie zagospodarowywany w sposób nielegalny wzmacniając w ten sposób działalność szarej strefy.

7. Zniesienie obowiązku zabezpieczenia roszczeń dla przetwarzających odpady w procesie recyklingu w instalacjach.

Postulujemy, aby zwolnić z obowiązku ustanawiania zabezpieczenia roszczeń przedsiębiorców prowadzących przetwarzanie odpadów w procesie recyklingu w instalacjach. Proponowane zwolnienie pozytywnie wpłynie na rozwój instalacji do recyklingu odpadów, co będzie miało bezpośredni wpływ na wzrost osiągniętych poziomów recyklingu odpadów w skali kraju.

8. Umożliwienie legalnego przeprowadzania prób na odpadach przed uzyskaniem zezwolenia na przetwarzanie odpadów.

W obecnym stanie prawnym, prowadzenie prób i badań na odpadach bez uprzedniego uzyskania zezwolenia na przetwarzanie odpadów jest nielegalne. Postulujemy, aby wprowadzić regulację umożliwiającą przeprowadzenie prób na odpadach, w celu przetestowania metod i urządzeń w ilości do 50 Mg/rok, bez konieczności uzyskiwania decyzji środowiskowej oraz zezwolenia na przetwarzanie

odpadów. Powyższa regulacja pozytywnie wpłynie na rozwój nowych metod zagospodarowania odpadów w skali laboratoryjnej jak i przemysłowej.

9. Pozwolenia na wytwarzanie odpadów oraz zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów na 30 lat.

Postulujemy, aby wydłużyć terminy ważności obowiązywania decyzji (pozwolenie na wytwarzanie odpadów, zezwolenie na zbieranie, zezwolenie na przetwarzanie odpadów) z 10 lat do 30 lat z uwagi na potrzebę wzmocnienia stabilizacji w branży gospodarki odpadami, która w ostatnim czasie została mocno nadszarpnięta poprzez chaotyczne i nieprzemyślane zmiany w prawie. Powyższa regulacja dodatkowo pozytywnie wpłynęłaby na nowe inwestycje w branży gospodarki odpadami.

10. Zbieranie odpadów złomu bez zezwolenia na zbieranie odpadów.

Postulujemy, aby przedsiębiorcy prowadzący skupy surowców wtórnych zbierających odpady metali zostali zwolnieni z obowiązku uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów. Z uwagi na to, że ww. odpady mają charakter wartościowy, nie ma ryzyka ich dalszego zagospodarowania w sposób nielegalny. Brak obowiązku uzyskania zezwolenia dla ww. odpadów nie będzie miał żadnego znaczenia z punktu widzenia ochrony środowiska i dodatkowo będzie sporym odciążeniem dla administracji publicznej.

11. Rezygnacja z rozporządzenia w sprawie magazynowania odpadów

Postulujemy, aby uchylić Rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów (dz. U. 2020, poz. 1742), które jest kolejnym dociążeniem formalnym dla firm z branży gospodarki odpadami. Rozporządzenie to po raz kolejny wymusi na przedsiębiorcach z branży gospodarki odpadami zmianę posiadanych zezwoleń *na zbieranie odpadów* lub *zezwoleń na przetwarzanie odpadów*. Dodatkowo większość z przedsiębiorców będzie zmuszona ponieść koszty inwestycyjne z dostosowaniem własnej infrastruktury do nowych wytycznych. Sposób magazynowania odpadów jest dość skrupulatnie określany w ww. zezwoleniach oraz dodatkowo sprawdzany podczas kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej przed wydaniem decyzji.

To kolejne obciążenie, które spowoduje wzrost kosztów zagospodarowania odpadów i nie obejmie swoim zasięgiem szarej strefy, która działa poza zezwoleniem na zbieranie odpadów. Każda zmiana w przepisach skutkująca wzrostem cen odbioru odpadów wzmocni działalność szarej strefy.

12. Stosowanie ogólnych przepisów ppoż. dla odpadów.

Postulujemy, aby uchylić rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2020 r. w sprawie wymagań w zakresie ochrony przeciwpożarowej, jakie mają spełniać obiekty budowlane lub ich części oraz inne miejsca przeznaczone do zbierania, magazynowania lub przetwarzania odpadów. Ww. rozporządzenie określa bardziej restrykcyjne warunki przeciwpożarowe od tych standardowych, znanych i sprawdzonych od lat. Czym się różni odpad z tworzywa sztucznego od surowca z tego samego tworzywa pod względem palności? Odpady powinny być traktowane pod kątem palności tak samo jak inne materiały i surowce, które nie są odpadami. W związku z powyższym, dla odpadów powinny być stosowane ogólne przepisy ppoż. znane od lat i stosowane w działalności produkcyjnej, magazynowej czy handlowej. Koszt dostosowania zakładu według ww. rozporządzenia jest niejednokrotnie wyższy od kosztu, który należałoby ponieść w przypadku stosowania ogólnych przepisów ppoż.

13. Produkcja z tworzyw sztucznych bez zezwolenia.

Postulujemy, aby producentów produktów z tworzyw sztucznych zwolnić z obowiązku posiadania zezwolenia na przetwarzanie odpadów, w tym decyzji środowiskowej, jeśli chcieliby wykorzystać do produkcji przemiał z tworzyw sztucznych stanowiący odpad zarówno wewnętrzny (odpady z własnej produkcji) oraz przyjmowany z zewnątrz. Znaczna część firm zrezygnowała z wykorzystywania do produkcji przemiału zawracanego z linii produkcyjnej oraz przyjmowanego z zewnątrz stanowiącego odpad, z uwagi na zbyt rygorystyczne przepisy związane z posiadaniem i utrzymaniem zezwolenia na przetwarzanie odpadów. Konieczność montażu systemu monitoringu online, wykonanie specjalnego operatu przeciwpożarowego, a także ustanowienie zabezpieczenia roszczeń to tylko niektóre przykłady, które zniechęciły ww. firmy z prowadzenia recyklingu odpadów. W konsekwencji ww. zakłady produkcyjne preferują prowadzenie produkcji opartej na wykorzystaniu pierwotnego granulatu z tworzyw sztucznych. Z pewnością po wprowadzeniu powyższego zwolnienia, znacząco wzrósłby poziom recyklingu tworzyw sztucznych.

14. Zwolnienie z posiadania zezwolenia na zbieranie odpadów dla centrali firmy sieciowej.

Postulujemy, aby zwolnić z obowiązku posiadania zezwolenia na zbieranie odpadów przedsiębiorstwa, które przekazują odpady (głównie opakowaniowe) wewnątrz firmy, np. do magazynu centralnego z oddziałów tego samego podmiotu. Obecnie taki podmiot musi uzyskać decyzję środowiskową oraz zezwolenie na zbieranie odpadów, tak jak profesjonalna firma z branży gospodarki odpadami. Przekazywanie odpadów w ramach wewnętrznego transportu wraz z towarem, w celu uzbierania większej partii transportowej w magazynie centralnym dodatkowo ma korzystny wpływ na ochronę środowiska, z uwagi na zmniejszenie liczby transportów.

15. Zwolnienie z posiadania zezwolenia na zbieranie odpadów dla firm serwisowych.

Postulujemy, aby zwolnić z obowiązku posiadania zezwolenia na zbieranie odpadów w przypadku przekazywania odpadów wytworzonych w ramach świadczonych usług na teren firmy, np. po wykonanym serwisie u klienta. Serwisanci często wytwarzają małe ilości odpadów po wykonaniu usługi i zgodnie z przepisami zawiezenie ww. odpadów do bazy firmy serwisowej wiąże się z koniecznością uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów oraz decyzji środowiskowej. Korzystnie byłoby umożliwić firmom zbieranie odpadów wytworzonych w ramach świadczenia usług u klienta, w celu uzbierania większej partii transportowej.

16. Ponowne zużycie odpadów opakowaniowych do pakowania.

Postulujemy, aby zwolnić z konieczności posiadania zezwolenia na przetwarzanie odpadów firmy, które chcą wykorzystać ponownie odpad opakowaniowy do ponownego pakowania. Obecnie, ponowne wykorzystanie zużytych opakowań do ponownego pakowania bez zezwolenia na przetwarzanie odpadów jest nielegalne. Postulujemy, aby zwolnienie dodatkowo umożliwiło używanie urządzeń do rozcinania odpadów, np. kartonu w celu wyprodukowania wypełniacza. Powyższe postępowanie zmniejszy ilość powstających odpadów i zwiększy udział ponownego użycia.

17. Ziemia z budowy bez statusu odpadu.

Postulujemy, aby gleba i inne materiały występujące w stanie naturalnym, powstające w trakcie prac budowlanych (niezanieczyszczone substancjami niebezpiecznymi) mogły opuścić teren budowy jako materiał, który nie jest odpadem. Dzięki temu będzie można ww. materiał wykorzystać na terenie innej budowy w sposób legalny, bez konieczności uzyskiwania zezwolenia na przetwarzanie odpadów. Firmy budowlane otrzymują bardzo wysokie kary w tym zakresie, nie będąc świadomym, że czysta i niezanieczyszczona ziemia z wykopu po opuszczeniu terenu budowy staje się odpadem (na podstawie

art. 2, p.3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach). W związku z powyższym proponujemy skreślić zapis ograniczający możliwość zwolnienia ze stosowania ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach także dla ww. materiału wykorzystywanego poza terenem, w którym został wydobyty.

18. Złagodzenie przepisów dotyczących cofnięcia decyzji oraz odmowy wydania zezwolenia.

Obciążenie działalności, polegające na cofnięciu zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów za otrzymanie trzech kar z art. 194 i w konsekwencji zakaz ubiegania się o wydanie kolejnego zezwolenia przez 10 kolejnych lat jest niewspółmierne do przewinienia. Praktyka pokazuje, że uzbieranie kilku kar z art. 194 przy obecnych uprawnieniach wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska może spotkać każdego przedsiębiorcę. Przedsiębiorcy otrzymują często kary z błahego powodu (pomyłka w miejscach magazynowania, brak oznaczeń dla kodów odpadów, wysłanie po terminie loginu i hasła dot. monitoringu odpadów). Większość naruszeń wynikających z niedopatrzeń i pomyłek nie powoduje zagrożenia dla zdrowia, życia ludzi lub dla środowiska, i nie uzasadnia nakładania wysokich kar i zamykania działających przez lata w uczciwy sposób zakładów.

Postulujemy, aby uchylić w art. 46 ust. 1a, 1b oraz 1e.

Tak restrykcyjne konsekwencje możliwych zaniedbań oznaczają zbyt duże ryzyko do inwestycji w recykling odpadów dla potencjalnych przedsiębiorców. Tak radykalne kary za nawet błahę przewinienia wprowadzają dodatkowy element ryzyka dla przedsiębiorców w branży gospodarki odpadami, którzy często wahają się czy nadal kontynuować działalność w branży.

19. Uchylenie regulacji wstrzymującej działalność za otrzymanie 2 kar w przeciągu 3 lat.

Postulujemy, aby uchylić art. 32, ust. 1b. Konsekwencja wstrzymania działalności w kontekście otrzymania 2 kar w okresie 3 lat jest niewspółmierna do przewinienia. Przedsiębiorcy często otrzymują kary z art. 194 ust. 4 za gospodarowanie odpadami niezgodnie z posiadanym zezwoleniem. Praktyka jednak pokazuje, że bardzo często są to kary za stosunkowo niewielkie zaniedbania w zakresie sposobu magazynowania odpadów, np. wyrzucenie pustego pojemnika ciśnieniowego do pojemnika na zużyte czyszczywa lub zamiana miejsc magazynowania odpadów w obrębie hali czy placu magazynowego określonych w zezwoleniu. Konsekwencja polegająca na wstrzymaniu działalności za ww. wykroczeń jest niewspółmierne do przewinienia.

20. Uproszczenie procedury uzyskania decyzji środowiskowych.

Postulujemy, aby uprościć i przyspieszyć ścieżkę formalną uzyskania zezwolenia na zbieranie/przetwarzanie odpadów poprzez deregulację wymagań dla decyzji środowiskowych.

Konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia jest jedną z największych barier dla sprawnej działalności przedsiębiorców z uwagi na długi czas jej uzyskiwania, który niejednokrotnie sięga nawet do 2-3 lat. Nie mówiąc o szeregu innych decyzji, które przedsiębiorca jest zobligowany uzyskać (np. decyzja o warunkach zabudowy, pozwolenie na budowę, czy już sama decyzja sektorowa na zbieranie lub przetwarzanie odpadów).

Kolejną uciążliwością są zbyt szczegółowe informacje zawierane w wydawanych decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach. Obecnie wydawane decyzje środowiskowe przypominają w swojej treści decyzje sektorowe, ze wszystkimi szczegółowymi danymi m.in.:

- szczegółowym opisem technicznym miejsc magazynowania odpadów (np. określanie rodzaju pojemników i ich pojemności),
- określaniem maksymalnej masy poszczególnych rodzajów odpadów, które mogą być magazynowane w tym samym czasie, oraz które mogą być magazynowane w okresie roku,
- bardzo szczegółowym opisem instalacji do przetwarzania odpadów, wraz z listą wszystkich urządzeń (z nazwami producentów, konkretnych typów i modeli).

Nawet niewielka zmiana w koncepcji prowadzenia działalności (np. dodanie nowego kodu zbieranych odpadów, drobna zmiana w funkcjonowaniu instalacji, zmiana miejsc magazynowania) skutkuje nie tylko koniecznością zmiany zezwolenia na gospodarowanie odpadami, ale również decyzji

o środowiskowych uwarunkowaniach.

Wnoskujemy o ograniczenie treści w wydawanych decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach do wskazania ogólnych założeń prowadzonych procesów, grup odpadów czy miejsc magazynowania odpadów. Ograniczenia ilościowe i wymagania techniczne powinny być wskazane w decyzjach sektorowych m.in. na podstawie obowiązujących uregulowań prawnych, tak aby na etapie planowania i projektowania np. instalacji nie wprowadzać limitów, które w wyniku dalszego jej eksploataowania okażą się czynnikiem ograniczającym rozwój danego przedsięwzięcia.

Możliwość zmiany zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów w zakresie zmian miejsc magazynowania odpadów w ramach już ujętych stref magazynowania lub dodania nowego kodu odpadu o podobnym charakterze do obecnie gospodarowanych bez konieczności uzyskiwania nowej decyzji środowiskowej byłoby istotnym ułatwieniem funkcjonowania i wsparciem dla firm z branży gospodarki odpadami.

Dodatkowo, niewielkie ingerencje w urządzenia, wymiana urządzeń w ramach instalacji – nie wpływające na zwiększenie oddziaływania na środowisko powinny być również możliwe do zmiany, bez konieczności uzyskiwania nowej decyzji środowiskowej.

W związku z tym postulujemy, aby:

- a) decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach była wymagana tylko i wyłącznie dla przetwarzania odpadów w instalacjach,
- b) ograniczyć szczegółowość informacji podawanych w decyzjach środowiskowych dotyczących sposobu gospodarowania odpadami.

Z poważaniem

Artur Domaszewicz

Przewodniczący Stowarzyszenia ODPADY-HELP

